Augustinus, Aurelius: Opuscula
Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 11 Aug. 1491, 1491 Seite 296

filiorū hominū cuius partes sunt omēs
vite hominū. Sed quoniā melior est mi
sericordia tua sup vitas: ecce distēsio est
vita mea. ꝛ me suscepit dextera tua ī do
mino meo mediatore filio homīs int̄ te
vnū ꝛ nos multos in multis ꝑ multa vt
ꝑ eū apphendā in q̄ et apphēsus sum. et
a veteribꝫ diebꝫ colligar sequens vnū: p̄
terita oblitus: nō in ea q̄ futura ꝛ trāsitu
ra sunt: sed in ea q̄ ante sunt. nō distent⁹:
sed intus. Nō ꝺm distensionē: sꝫ ꝺm in
tentōem sequor ad palmā supne vocati
onis. vbi audiā vocē laudis tue. ꝛ ꝯtem
pler delectatōem tuā nec venientē nec p̄
tereuntē. Nunc vero anni mei in gemiti
bus: ꝛ tu solaciū meū dn̄e pater me⁹ eter
nus es. At ego in tp̄a dissilui quoꝝ ordi
nem nescio. ꝛ tumultuosis varietatibꝫ di
laniant̄ cogitatōnes mee: intima viscera
aīe mee donec in te ꝯfluam purgatus ꝛ li
quidus igne amoris tui. ꝛ stabo atq̄ so
lidabor in te in forma mea v̄itate tua: nͨ
patiar questiones hominū q̄ penali mor
bo plus sitiūt q̄ capiūt: ꝛ dicūt. Quid
faciebat de⁹ anteq̄ faceret celum ꝛ ter
rā? Aut q̄d ei venit in mentē vt aliq̄d fa
ceret: cū antea nunq̄ aliq̄d fecerit? Da il
lis dn̄e bene cogitare q̄d dicant: ꝛ īueni
re q2 nō dicit̄ nūq̄ vbi nō est tēp⁹. Qui
ergo dicit̄ nunq̄ fecisse: quid aliud dicit̄
nisi nullo tp̄e fecisse? Videant itaq̄ nul
lū tp̄us esse posse sine creatura tua: ꝛ de
sinant ipam vanitatē loqui. Extendant
etiā in ea que ante sunt: ꝛ intelligāt te an̄
om̄ia tp̄a eternū creatorē omniū tēpoꝝ.
neq̄ vlla tp̄a tibi esse coeterna. nec vllaꝫ
creaturā etiā si est aliq̄ supra tp̄a. Domi
ne de⁹ meus q̄s ille sinus est alti secreti
tui. ꝛ q̄ longe inde me ꝓiecerūt conseq̄n
tia delictoꝝ meoꝝ? Sana oc̄los meos
vt congaudeā luci tue. Certe si est tā gn̄
di sciētia ꝛ p̄sciētia pollēs anim⁹. cui cū
cta p̄terita et futura ita nota sint sic mi
hi vnū canticū notissimū. nimiꝝ mirabi
lis est anim⁹ iste. atq̄ ad horrorē stupen
dus. Quippe quē ita nō lateat q̄cq̄d ꝑ
actū et q̄cq̄d relictū seculoꝝ est: quemad
modū me nō latet cantātē illud canticū.
q̄d et quātū eius abierit ab exordio: q̄d

ꝛ q̄ntū restet ad finē. Sed absit vt tu cō
ditor vniuersitatis: ꝯditor aīaꝝ ꝛ corpo
rū. absit vt ita noueris oīa futura ꝛ p̄te
rita. Lōge tu. lōge mirabilius: lōgeq̄ se
creti⁹. Neq̄ eni sic nota cātantis: notuꝫ
ve cāticū audiētiꝫ expectatōe vocū futu
raꝝ et memoria p̄teritaꝝ variat̄ affect⁹:
sensusq̄ distendit̄. ita tibi aliq̄d accidit ī
cōmutabilit̄ eterno: h̄ ē v̄e eterno creato
ri mentiū. Sicut ḡnosti in p̄ncipio celū
ꝛ terrā sine varietate noticie tue. ita feci
sti in principio celū ꝛ terrā sine distinctō
ne actōis tue. Qui intelligit ꝯfitea t̄ tibi
ꝛ q̄ nō intelligit ꝯfiteat̄ tibi. O q̄ excel
sus es: ꝛ humiles corde sunt dom⁹ tua.
Tu enī erigis elisos ꝛ nō cadūt. q̄rū for
titudo tu es. Amen.

Explicit liber vndecim⁹
Incipit duodecimus

Multa sata
git cor meū dn̄e ī hac ī
opia vite mee pulsatū
v̄bis sc̄tē sc̄p̄ture tue.
ꝛ iō plerūq̄ ī ꝺmōe co
piosa est egestas hūane intelligētie. quia
pl⁹ loq̄tur inq̄sitio q̄ intētio. ꝛ lōgior ē
petitio q̄ īpetratio. ꝛ opoⁿsior est manus
pulsans q̄ sumēs. Tenem⁹ ꝓmissuꝫ: q̄s
corrūpet illd̄? Si deus ꝓ nob q̄s ꝯ nos?
Petite ꝛ accipietis: q̄rite ꝛ īuenietis: pul
sate ꝛ apiet̄ vob. Ois enī q̄ petit accipit.
ꝛ q̄rēs īueniet: ꝛ pulsanti apiet̄. Promis
sa tua sunt. Et q̄s falli timeat cū promit
tit v̄itas? Cōfitet̄ altitudini tue hūilitas
lingue mee: q̄m tu fecisti celū ꝛ terrā. h̄
celū qd̄ video: terrāq̄ quā calco. Vn̄ est
hec terra quā porto? Tu fecisti. Sꝫ vbi
est celū celi dn̄o de q̄ audiuimus ī voce
psalmi: celū celi dn̄o: terrā aūt dedit fili
is hoīm? Vbi est celū qd̄ nō cernimus:
cui terra est hoc om̄e qd̄ cernim⁹? Hoc
enī totū corporeum: nō vbiq̄ totum ita
cepit speciē pulcrā in nouissimis: cui fun
dus est terra nostra. sed ad illud celum
celi etiam terre nostre celum terra est. Et
hoc vtrūq̄ magnū corpus non absurde

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-299/0296
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG